

Ú L O M K Y

Každý koniec je nový začiatok...

„Západy slnka sú dôkazom toho,
že aj konce môžu byť nádherné.“

-BEAU TAPLIN-

ISBN 978-80-972976-4-0

ÚLOMKY ŽENY II.

Copyright © Katarína Krnáčová 2018

Moje ciele v živote sú,
po tom všetkom, len byť šťastná
a naučiť sa milovať samu seba
tak oddane,
ako som dokázala milovať iných...

-ÚLOMKY ŽENY-

Na písání nie je nič zložité.
Všetko, čo robíš, je, že si sadneš
za písací stroj a krvácaš.

-ERNEST HEMINGWAY-

Sme silnejšie, ako si myslíme

(Prológ)

Dlho som premýšľala nad tým, ako začať. Premýšľala som nad tým, ako dať na papier čo najúprimnejšie to, čo vám chcem povedať. Chcem, aby ste vedeli, prečo píšem. Chcem, aby ste vedeli, prečo píšem o svojom súkromí tak otvorene.

Pretože viem.

Pretože viem, aké to je, keď máte pocit, že ste v tom samy. Že na celej zemi neexistuje človek, ktorý by vás pochopil. Bola som stratená. Dokonca viackrát. Zažila som chvíle, v ktorých som sa cítila neuveriteľne osamelá aj napriek tomu, že okolo mňa boli iní ľudia.

Dokonca aj vtedy, keď som sa rozhodla vyrozprávať, videla som na nich, že mnohokrát nevedia čo povedať, a tak len opakujú tak otrepané frázy ako: „Bude dobre,“ alebo „To prejde,“ a ja som mala občas sto chutí začať jačať. Na celé hrdlo. Jačať od bolesti, ktorá mi drvila hrud'. Od zlosti, ktorá ma doslova páčila v žilách. Mala som sto chutí začať kričať na ľudí okolo seba.

„A kedy akože bude to vaše dobre?! Kedy to akože prejde?!“

Kedy?!

A aj som kričala, ale len vo vnútri. Zo svojej duše. Ostatným som prikyvovala, alebo som sa na nich usmievala, zatiaľ čo v mojom vnútri zúrila búrka. Nemalo by totiž zmysel hovoriť o tom istom stále dookola. Viem, že to mysleli dobre, no v niektorých situáciách to skrátka nie je o ľuďoch naokolo, ale o niekom inom.

O nás samotných.

Časom som to pochopila. Trvalo mi to. Trvalo mi to dlhé mesiace. Dnes však viem, že som sa najskôr musela dotknúť dna. Totálneho dna. Musela som ho pohladit' rukou. Cítit' ten chlad na vlastnej koži. Musela som, aby som sa zmenila.

No a tam, ako som ležala na studenej dlážke a nevládala už ani plakať, som sa musela rozhodnúť. Slová a rady ostatných sa začali rozplývať niekde v tichu, ktoré bolo zrazu všade naokolo. Posadila som sa a pomaly som sa odplazila k zrkadlu. Nepreháňam. Psychická záťaž mi zobrala úplne všetku fyzickú silu. Bolo pre mňa ťažké dokonca aj prehliatať vodu.

Zrazu som sa uvidela. Aby ste mi rozumeli, vídala som sa v zrkadle aj predtým, no teraz som sa na seba pozrela naozaj. Na prepadnutých líkach som mala stopy špirály, ktorú som si dávala možno už aj pred týždňom. Naozaj neviem. Nevedela som, aký bol deň, alebo či je ráno, či večer. Všetko mi bolo ukradnuté. Oči som mala úplne červené, čo ma však nevyplašilo tak ako prázdnota, ktorá zo mňa priam sršala.

Tričko, ktoré mi bolo za normálnych okolností obtiahnuté, na mne viselo. Bola som bledá. Vlasy som mala také mastné, až mali tmavšiu farbu asi o 3 odtiene. Nechty polámané, tepláky špinavé od polievky, ktorú sa do mňa kamaráti snažili dostať asi pred štyrmi dňami. Na prázdno som preglgla.

„Čo si to dopustila?!“ začula som vlastný hlas. „Čo si to dovolila?!“

Potom to už malo relatívne rýchly spád. Nevieť to úplne doslova vysvetliť ani popísať, no niečo sa tam, v ten moment, stalo. Zrazu som pocítila ľútosť, ale nie nad strateným vzťahom či mužom, ktorého som milovala a ktorý sa mi otočil chrbtom, keď som ho najviac potrebovala. Nie nad nevydareným životom. Nie nad odmietnutiami, ktoré sa na mňa sypali z každej strany. Nie nad nevydarenými pracovnými pohovormi, tiež nie nad očakávaniami lis-

tami zo škôl, v ktorých ma neustále odmietali.
Nie nad zradami rodiny a priateľov . . .

Pocítila som ľútosť nad sebou. Ako človekom. Nad sebou ako bezbrannou ľudskou bytosťou. Nad svojou udupanou dušou. A hneď na to som pocítila zlosť a v nej novú silu.

„Kto je on?! Že ti toto urobil? Kto je on, že ťa potom všetkom odkopol ako handru?! Kto sú oni, že sa takto zachovali? Kto, do riti, sú všetci tí ľudia?! Čo si o sebe myslia? Kde zobrali právo takto s tebou zaobchádzať?!

A ty?! Čo si sa zbláznila?! Prečo si im to dovolila? Čo ti hrablo? Vstávaj! Okamžite! Nenarodila si sa ako obeť, tak sa spamätaj a padaj! Von! Medzi nich! S úsmevom a pohľadom, ktorý každému vytrie zrak. S pohľadom víťaza. Dobre vieš, že máš na oveľa viac, ako je toto. Toto, čo z teba zostalo!“

A tak som vstala. Pomaly som zišla do kúpeľne a vliezla do vane. Pustila som na seba horúcu vodu a zmývala zo seba špinu. Nielen tú z tela, ale aj tú z duše. Potom som sa namaľovala. Učesala. Veci pre niekoho také bežné. Pre mňa to však vtedy bolo ako vyliezť na Everest.

Išla som do garáže, naštartovala som auto a pustila som si naplno obľúbenú hudbu. Celú cestu som si užívala. Sama. Volant som držala pevne v rukách a povedala som si, že odteraz tak budem držať aj svoj život. Ja budem rozhodovať, kam pôjdem, s kým pôjdem a ako rýchlo pôjdem.

V ten večer som šla do kina. Po dlhých rokoch úplne sama. Kúpila som si trojité nachos s obidvomi omáčkami a zjedla ich - samozrejme, ako vždy - už na začiatku filmu... Sama, no nejakým malým zázrakom znovu usmiata. Trochu škodoradostne usmiata, priznávam. Došlo mi totiž, že mnohí ma tam doma, na tej dlážke vidieť chceli. A verte mi, nemám krajšieho pocitu, ako keď ma vidia dnes. Spokojnú, úspešnú a hlavne vyrovnanú.

Dnes už viem, že pokiaľ sa sami nerozhodneme pomôcť si, nepomôže nám nikto iný. Je to len a len o nás. To my sami musíme chcieť bojovať a pochopiť. To my sa musíme naštvat' a nájsť v sebe silu, pretože tej je v nás naozaj neskutočne veľa. No musíme to chcieť MY. Ak budete čakať na to, že sa niekto objaví a zachráni vás, môžete sa načakať večne.

Dnes viem, že nič na svete, čo naozaj, ale naozaj chcem, nie je nemožné. Dnes viem, že ľudí, ktorí mi neprinášajú do života nič dobré, stačí odtiaľ proste vyhodit'.

Je to naozaj také jednoduché, ako to píšem. Len prestaňte hľadať dôvody prečo nie, ale začnite hľadať dôvody prečo áno. Nikdy totiž nie ste zaseknutí na žiadnom mieste v živote, pokiaľ sa tak vy sami nerozhodnete.

A ak sa rozhodnete, že vás niečo či niekto nerobí šťastnými, proste odíďte. Či je to priateľ, práca, miesto, kde žijete. Môžno stratíte jedného človeka, ale vďaka tomu nájdete mnoho ďalších, ktorí vo vašom živote zostanú navždy... a možno nie, no opäť prídu ďalší. Možno budete musieť čeliť veľkým zmenám, ale nemajte strach. Zmeny sú dobré. Vytvárajú nové príležitosti, nový život. Tak to proste je.

Dnes viem, že nie všetci sa ku mne budú správať pekne len preto, lebo sa tak k nim správam ja. Ale to je v poriadku. Naučila som sa nebrať to osobne. Mnohí totiž tým, že rozdávať rany naokolo, len kričia o pomoc. No a mnohí sú, na druhej strane, proste len hajzli. Netreba za tým hľadať žiadnu hlbšiu myšlienku. Treba od nich len čo najrýchlejšie odkráčať.

Viem tiež, že niekedy je stratit' všetko, čo sme mali, tá najlepšia vec, ktorá sa nám mohla stať. Pociťovať nemá nič nás totálne oslobodí a my môžeme začať od úplného začiatku. Nanovo. Inak. Bez starých chýb.

Ženy, veď sa len pozrite na seba. Koľkými bahňami ste sa už museli prebrodiť? A stále ste tu. Koľko rán ste už dostali a koľko z nich sa premenilo na jazvy, ktoré síce vybledli, no stále ich cítite? Lenže stále ste tu!

Ženská, si proste PANI. Tak hlavu hore, nech sa deje hocičo. Ver mi, vyriešiš to. Zdoláš to. Porazíš to. Už si toho predsa tak veľa dokázala...

Toto je to, prečo píšem. Pretože by som si priala stáť pri každej z vás osobne a chytiť vás za ruku. Po-
držať, podporiť, vypočuť a postrčiť vás. Lenže to fyzicky nie je možné, a tak sa vám prihovám takto.

Som neskutočne rada, keď sa v našich príbehoch nájdete a pomôžu vám nabrat' silu. Aj keď je to len malý krôčik, lebo zvyšok už musíte zvládnuť samy, no ja verím, že to dokážete. Tak ako ja, či mnohé z nás naokolo po celom svete.

Musíte len život chytiť poriadne do vlastných rúk a uvedomiť si, čo od neho chcete NAOZAJ.

G. Tatkou Kelera

Pravidlo číslo 1:
Nebyt' pre nikoho
len číslo 2.

Kapitola prvá

Nemôžeme si ubližovať
a volat' to láska...

-ÚLOMKY ŽENY-

Čokol'vek živé si k sebe pripútaš,
si za to zodpovedný.

-ANTOINE DE SAINT EXUPÉRY-

Ona a On

Bol to muž, ktorý vedel takmer všetko. Vedel, ako potešiť ženu. Vedel ju aj utešiť. Bol jej najlepším priateľom, bol jej spriaznenou dušou. Dával jej pocit, že už nikdy nebude sama. Vedel čo povedať, keď sa cítila na dne. Vedel dokonca odhadnúť, kedy sa tak cíti.

Lebo ženy jednoducho niekedy nehovoria. Nechcú sa sťažovať ani nikoho zatážovať. Nechcú, aby niekto videl ich slabé stránky. Boja sa ukázať, že aj ony dokážu krvácať...

Zaujímal sa o ňu, no nikdy sa nestal otravným. Plakala mu na ramene pre hlúposti, no on ju aj tak vypočul. Prišiel a nalial jej pohár červeného, uložil ju a počkal, kým pokojne nezaspala. Staral sa o ňu a aj o jej rodinu. Pomáhal, chránil. Robil všetko, čo si priala.

Bol to muž budúcnosti. Muž, o ktorého by si bojovala, aj keď odjakživa má muž bojovať o svoju ženu. Nedokázala by si ho pustiť, pretože on by ti dôvod na to nikdy nedal.

Teda, verila by si, že ti ho nedá...